

Estimat,

No sé si llegiràs aquestes línies, perquè encara que ets molt intel·ligent et noto cada dia més dispers i saturat, i més aquests dies que ens estem veient tant, però hem de parlar d'això nostre. Des que estem junts, i cada dia més, la meva vida ha fet un gir descontrolat.

I no és que ja no t'estimi, et segueixo adorant, ja ho saps, no ho puc dissimular, però ha arribat un punt en què em perdo imatges precioses del meu voltant, contemplant-te. I qualsevol dia tindrè un disgust greu, quan creuo carrers i passos de vianant sense mirar, sempre pendent de tu, sempre al meu costat. Estic deixant d'estar amb totes les amistats, amb tots els familiars, ja no hi parlo com abans, ni ens expliquem les nostres vides, mirant-nos als ulls, com fèiem quan érem petits, i ja saps que també els estimo amb bogeria, i em comença a preocupar.

Per això crec que ha arribat el moment en què hauríem de donar-nos descans l'un a l'altre, m'hauries de deixar respirar, regalar-me hores lliures i amb el cap més clar, per tenir més temps per als meus amics, per als meus pares, i per a mi (!); per poder llegir aquell llibre que fa temps tinc arraconat, per escriure històries, per córrer i ballar, per jugar i riure de veritat.

No et vull deixar, però et demano una relació oberta, veure't de tant en tant, sense tanta dependència. Per això el curs que ve no vull veure't tant, sobretot quan sóc a l'Institut, per poder aprendre amb els altres, per viure de veritat... i no només amb tu al meu costat.

Et proposo que aquest estiu comencem a acostumar-nos a la vida que ens espera; sé que serà dur, però ja veuràs com a la llarga tu també m'ho agrairàs, tots dos estarem menys dispersos, menys saturats, el nostre amor serà més saludable, i aprendrem a estimar-nos de veritat.

Ja em diràs com ho veus, mòbil de la meva vida.

